

Het opruimen van de bodemvervuiling in Nederland gaat 18 miljard euro kosten. Minister Pronk vindt dat veel geld. En daar heeft hij natuurlijk gelijk in. De minister wil 4,5 miljard euro voor zijn rekening nemen. Driekwart van het benodigde geld moet dus van anderen komen.

In veel gevallen zullen belanghebbenden bij een schone bodem de beurs moeten trekken. In stedelijk gebied zijn daar al goede ervaringen mee opgedaan. Een paar verdiepingen extra op een gebouw, en je hebt de kosten van de bodemsanering eruit. Activiteiten in de stad zullen dus veel extra geld voor de bodemsanering gaan opleveren. In het landelijk gebied is dat wat moeilijker. Daar zijn nu eenmaal minder activiteiten om 'mee te liften'. Dat zal dus ook minder geld opleveren. Minister Pronk heeft daar geen moeite mee. Als de gemiddelde bijdrage van anderen maar driekwart van het totaal oplevert, dan is hij tevreden.

Ondertussen 'oefenen' veel bodemsaneerders met het inzamelen van geld bij belanghebbende partijen. Een sectorale benadering is daarbij een valkuil. Met begrippen als geval van verontreiniging, ernst en urgentie scoor je niet echt. Daarover kun je dus maar beter je mond houden. En juristen die dat het hoogste goed vinden, moeten thuis blijven.

Gemakkelijk gezegd, maar hoe moet het dan? Maak plannen met inhoudelijke deskundigen uit verschillende vakgebieden waar iedereen mee thuis kan komen. En betrek de juristen in het proces als de inhoud ongeveer vast staat. Zij maken dan alles schriftelijk in orde. Dat opperde Ad Kuijper op een congres van Technotrans dat afgelopen maand in Wageningen werd gehouden. De titel van zijn bijdrage luidde: 'Saneren door onderhandelen'.

Ad, bedankt voor de tip